

Hoe zeer de felste ramp ons 't harte moog' doorbooren,
 Daar snood vooroordeel wreed ons aan elkaêr ontrukkt,
 Laat toch myn tedre zang uw teder hart bekoren
 Hy streele u in de smart, die ons zo grievend drukt!

Laat liefdes dartlend heil uw' droeven geest verblyden,
 Schoon liefde aan ons-alleen tot bron verstrekt van pyn:
 Eens stelt ze, ô myn vrindin! een einde aan al ons lyden:
 Eens zal zy ook voor ons een bron van blydschap zyn.

En in het liedje, dat Tollens met zijn «beeldtenis» aan zijn geliefde zond en in dezen bundel is opgenomen, wordt nogmaals het «vooroordeel» als oorzaak van hunne smart vermeld:

Indien ge een kwyning leest in deze wezenstrekken,
 't Is door den wreedten dwang die ons geluk verslind;

De hoop, de zoete hoop doet noch gestaag my hooren
 Dat ik eens 't eind' zal zien van myn te wreede pyn,
 Dat onze vaste trouw 's vooroordeels stem zal smooeren
 En gy myn gaê zult zyn.

Deze hoop werd niet vervuld. Hendrik en Gerbranda, het wachten moede, besloten zich niet langer te storen aan de stem van het vooroordeel, zich te ontrukken aan den wreedten dwang, en reisden naar Oost-Souburg.

Daar werden zij den 27 Juli 1800 in den echt vereenigd; dat beiden in het Kerkelijk trouwboek vermeld staan als «geboren te Amsterdam», het is, gelijk van zelf spreekt, eene vergissing; zij waren beiden te Rotterdam geboren, de twintigjarige bruidegom en bruid.

Jaren lang mocht Tollens zijne Gerbranda bezitten, en herhaaldelijk heeft hij zijn huwelijksgeluk bezongen. Over het reisje naar Oost-Souburg heeft hij dus nimmer berouw gehad.

Rotterdam, Oct. 1887.
